

Într-o zi un mare pictor cocoțat pe achelă începe să se dea înapoi ca să-și vadă mai bine fresca pe care o terminase. Ultimul pas de-a-ndărâtelea îl poate face să se prăbușească și, cum un strigăt de avertizare poate fi fatal, ucenicul lui are destulă prezență de spirit și aruncă tot conținutul unei căldări pe capodoperă. Foarte nostim! Dar ar fi fost mult mai nostim totuși dacă maestrul ar fi fost lăsat să se mai dea un pas înapoi și să calce-n gol – când, în paranteză fie spus, spectatorii așteaptă căldarea. Arta caricaturii, așa cum o înțelegea Rex, se baza astfel (lăsând la o parte natura ei sintetică, de dublă amăgire) pe contrastul dintre cruzime, pe de o parte, și credulitate, pe de alta. Și dacă, în viața reală, Rex ar privi fără să miște un deget cum cerșetorul orb, care-și pipăie îndemânativ drumul cu bastonul, e gata să se așeze pe o bancă proaspăt vopsită, el nu ar face decât să se inspire pentru următoarea miniatură.

Dar toate astea nu se aplicau sentimentelor pe care Margot le trezise în el. În cazul ei, chiar în sens artistic, în Rex, pictorul îl biruia pe umorist. A fost foarte încântat s-o reîntâlnească pe Margot, dar tocmai încântarea asta l-a cam enervat: într-adevăr, o părăsise pe Margot fiindcă se temea să nu se îndrăgostească prea tare de ea.

Acum, mai întâi și mai întâi, voia să afle dacă ea într-adevăr trăia cu Albinus. S-a uitat la ceas. Amiază. S-a uitat în portofel. Gol. S-a îmbrăcat și s-a dus pe jos până la casa unde fusese în seara precedentă. Zăpada cădea lin și continuu.

A deschis ușa chiar Albinus, care în primul moment nu și-a recunoscut oaspetele în silueta acoperită de zăpadă din fața lui. Dar după ce s-a șters pe picioare pe preș, Rex și-a înălțat figura și Albinus l-a întâmpinat foarte prietenos. Bărbatul îl impresionase în seara trecută nu

numai prin agerimea minții și dezinvoltură, dar și prin înfățișarea lui extraordinară: obrajii supti, palizi, buzele groase și părul negru și straniu alcătuiau o urâțenie fascinantă. Pe de altă parte, își aducea aminte cu plăcere că Margot, când discutaseră despre petrecere, remarcase: „Prietenul ăsta al tău, artistul, are o mutră respingătoare și nu l-aș săruta cu nici un preț”. Era interesant și ce spusese Dorianna despre el.

Rex s-a scuzat pentru vizita neanunțată și Albinus a râs binevoitor.

— Adevărul e că sunteți unul dintre puținii oameni din Berlin pe care aș dori să-i cunosc mai îndeaproape, a spus Rex. În America oamenii se împrietenesc mai ușor și acolo m-am obișnuit să mă port neconvențional. Scuzați-mă dacă vă șochez – dar credeți cu adevărat că e potrivit ca păpușă nă spilcuită din cârpe să stea tolănită pe divanul dumneavoastră, când exact deasupra ei se află un Ruysdael? Apropo, îmi permiteți să examinez tablourile mai de aproape? Cel de-acolo e superb.

Albinus l-a condus prin încăperi. În fiecare se afla câte o pictură frumoasă – și câteva falsuri. Rex privea extaziat. Se întreba dacă acel Lorenzo Lotto cu Ioan înveșmântat în mov și Fecioara înlăcrimată era chiar autentic. Într-o anumită perioadă a vieții lui aventuroase lucrase ca falsificator de picturi și produsese câteva tablouri foarte reușite. Secolul al XVII-lea, asta era specialitatea lui. Seara trecută observase în sufragerie un vechi prieten și acum îl contempla din nou, în culmea încântării. Era în cea mai bună manieră a lui Baugin: o mandolină pe o tablă de șah, vin rubiniu într-un pahar și o garoafă albă.

— Nu pare modern? Aproape suprarealist, de fapt, a spus Albinus afectuos.

— Absolut, a spus Rex, ținându-și incheietura mâinii, în timp ce studia pictura. Era modernă: o pictase cu numai opt ani în urmă.

Apoi au străbătut coridorul unde se găsea un frumos Linard – flori și un fluture cu ochi. În acel moment, a ieșit din camera de baie Margot, într-un halat galben strălucitor. A zbughit-o pe coridor și mai-mai să-și piardă papucii pe drum.

— Să intrăm aici, a spus Albinus râzând timid. Rex a intrat după el în bibliotecă.

— Dacă nu greșesc, a spus el zâmbind, era *Fräulein Peters*. E rudă cu dumneavoastră?

„La ce bun să mă prefac?” s-a gândit Albinus repede. „Ar fi imposibil să păcălești o persoană cu un asemenea simț de observație – și, mă rog, totul a fost destul de șic – într-un fel boem, subtil.”

— Micuța mea amantă, a răspuns el cu glas tare.

L-a invitat pe Rex să rămână la masă, iar acesta n-a făcut fițe și a acceptat imediat. Când a apărut, Margot era galeșă, dar calmă: agitația pe care aproape că nu și-o putuse stăpâni noaptea trecută se transformase acum în ceva foarte asemănător fericirii. Cum stătea între acești doi bărbați, cu care își împărțise viața, se simțea ca și cum ar fi fost actrița principală într-o dramă misterioasă și pasională – așa că a încercat să se poarte în consecință: a zâmbit absentă, plecându-și genele, și-a pus cu tandrețe mâna pe mâneca lui Albinus, în timp ce îl ruga să-i dea fructele și a aruncat o privire indiferentă, în fugă, spre fostul ei iubit. „Nu, n-am să-l las să-mi scape din nou, nici o teamă”, și-a spus ea deodată și un frison de mult uitat, foarte plăcut, i-a străbătut șira spinării.

Rex a vorbit mult. Printre alte lucruri amuzante, le-a spus o istorioară nostimă despre un Lohengrin beat turtă,

care a ratat întâmplător lebăda și a așteptat plin de speranță să vină alta. Albinus a râs din toată inima, dar Rex știa (și asta era poanta privată a glumei lui) că acesta înțelesese doar o jumătate a glumei și că mai exista o jumătate, care o făcuse pe Margot să-și muște buzele. El nu prea se uita la ea în timp ce vorbea. Când totuși s-a uitat, ea și-a coborât brusc privirile examinându-și când o parte, când alta a rochiei, acolo unde zăboviseră pentru un moment privirile lui și a atins locurile acelea cu mâna, fără să-și dea seama.

— Și în curând, a spus Albinus clipind conspirativ, o să mai vedem pe cineva pe ecran.

Margot s-a bosumflat și i-a dat ușor peste mână.

— Ești actriță? a întrebat Rex. Zău, e-adevărat? Aș putea să te-ntreb în ce film apari?

I-a răspuns fără să se uite la el și s-a simțit extrem de mândră. El era un artist renumit, iar ea, star de cinema. Erau amândoi la același nivel.

Rex a plecat imediat după prânz, s-a gândit cum să-și petreacă timpul și a intrat într-un tripou. O emoție sinceră (ceea ce nu i se mai întâmplase de un car de ani) l-a împins cumva să meargă mai departe. A doua zi i-a telefonat lui Albinus și s-au dus amândoi la o expoziție de pictură cu adevărat modernă. În ziua următoare a luat cina în apartamentul lui Albinus. Apoi a venit pe neașteptate, dar Margot nu era acasă și a trebuit să susțină o conversație pedantă și foarte, foarte lungă cu Albinus, care începea să-l placă enorm. Rex s-a plictisit cumplit. Într-un târziu soarta s-a îndurat de el, alegând, din mări-nimia ei, prilejul unui meci de hochei pe gheață la Palatul Sporturilor.

Cei trei își croiau drum spre loja lor, când Albinus a observat umerii lui Paul și coada împletită, blondă, a

Irmei. Era inevitabil să-i întâlnească întâmplător într-o zi sau alta, dar, deși el se așteptase mereu la asta, împrejurarea l-a luat în întregime pe nepregătite, încât a virat cu stângăcie și s-a izbit violent de Margot.

— Hei, ai grijă pe unde mergi, a spus ea urâcioasă.

— Faceți-vă comozi și comandați cafea, a spus Albinus. Eu trebuie – aaa – să dau un telefon. Era să uit.

— Te rog, nu pleca, i-a spus Margot ridicându-se din nou în picioare.

— E foarte urgent, a insistat el, gheboșindu-și umerii și încercând să devină cât mai mic posibil (il văzuse oare Irma?). Dacă întârzii, nu vă faceți griji. Scuză-mă, te rog, Rex.

— Te rog, rămâi aici, a repetat Margot foarte încet.

El n-a observat privirea ei stranie, nici cum i se îmbujoraseră obraji și cum îi tremurau buzele. Spatele lui a devenit aproape rotund și el s-a îndreptat grăbit spre ieșire.

A urmat un moment de tăcere, apoi Rex a oftat din rărunchi. *Enfin seuls*¹, a spus el crunt.

Stăteau unul lângă altul în loja lor scumpă, la o măsuță acoperită cu o pânză foarte albă. Mai jos, imediat după barieră, se întindea arena uriașă înghețată. Orchestra cânta un marș de circ bubuitoare. Întinderea pustie de gheață avea un luciu albastru-petrol. Aerul era încins și rece în același timp.

— Acum înțelegi? a întrebat pe neașteptate Margot, fără să-și dea seama ce anume întreba.

Rex se pregătea să-i răspundă, dar în momentul acela a răsunat o salvă de aplauze în clădirea enormă. I-a strâns pe sub masă degetele mici și fierbinți. Margot a simțit cum o podidesc lacrimile, dar nu și-a retras mâna.

1. În sfârșit, singuri (în fr. în orig.).

O fată în pantaloni colanți albi și fustă scurtă argintie cu tivul infoiat a traversat gheața alergând în vârfurile patinelor și, după ce și-a luat avânt, a descris o curbă frumoasă, a sărit, s-a întors și a lunecat din nou.

Patinele argintii fulgerau în timp ce ea descria cercuri și dansa, tăind gheața cu un impact fantastic.

— M-ai părăsit, a început Margot.

— Așa-i, dar m-am întors val-vârtej la tine, recunoști? Ei, nu plânge, iubito. Trăiești de mult cu el?

Margot a încercat să vorbească, dar din nou o larmă colosală a umplut clădirea. Gheața era din nou pustie. Ea și-a proptit coatele pe masă; și-a apăsat tâmplele cu mâinile.

Printre fluierături, aplauze și larmă, jucătorii lunecau dezinvolt pe gheață – întâi suedezii, apoi nemții. Portarul oaspeților, în pulover strălucitor, cu apărători din piele de la gleznă până la șold, luneca lent spre poarta lui mică.

— El o s-o convingă să divorțeze. Înțelegi ce moment nepotrivit ți-ai ales ca să te întorci?

— Prostii. Tu chiar crezi că o să te ia de nevastă?

— Dacă tulburi apele, n-o să mă ia.

— Nu, Margot, n-o să te ia de nevastă.

— Ascultă-mă pe mine, o s-o facă.

Buzele lor au continuat să se miște, dar zarva din jur a acoperit scurta lor dispută. Mulțimea urla de încântare, în vreme ce croșele agile urmăreau pucul pe gheață, îl loveau, îl agățau și îl pasau, îl scăpau și se izbeau una de alta în ciocniri rapide. Mutându-se lin într-o parte și-n cealaltă la postul lui, portarul și-a apropiat picioarele atât de mult, încât cele două apărători s-au combinat și au format un singur scut.

— ...e îngrozitor că te-ai întors. Ești un cerșetor în comparație cu el. Doamne Dumnezeule, acum știu că o să strici totul.